

Кампанія «Помста за розкол країни»:

Що має робити українське громадянське суспільство після підписання Віктором Януковичем закону «Про засади державної мовної політики».

Підписавши закон «Про засади державної мовної політики», Президент України Віктор Янукович показав, що його прийняття від самого початку відбувалося з його згоди і під його патронатом, а позірне відсторонення від процесу було лише грою на публіку.

Своїм підписом, до того ж зробленим у такий цинічний спосіб (після зустрічі з інтелігенцією, яка навмисно летіла до нього у Крим, і якій він наобіцяв багато змін, розкритикувавши законопроект), Віктор Янукович поставив себе за межу сприйняття його як вищої посадової особи держави.

Не може людина, яка не думає про майбутнє України, не зважає на загрози державності та стабільності, сприйматися людьми як Президент. Не може людина, яка критикує законопроект, але за два тижні не спромоглась внести до нього бодай одну зміну, вважатися адекватною.

Не може людина, яка підписує юридично безграмотний документ, вважатися розумною. Не може людина, яка свідомо викликає спровоковану з сусідньої держави, вища посадова особа якої відверто демонструє свою неповагу до України та її Президента, хвилю нестабільності в суспільстві, що загрожує знести і її саму, вважатися хоч трохи притомною.

Народ, який прагне зберегти цілісність держави і громадянський мир у ній, навіть з метою самозбереження повинен якомога швидше змінити такого Президента, а тому Віктор Янукович відтепер також стає об'єктом кампанії «Помста за розкол країни», яка відтепер продовжиться до 2015 року, а вибори-2012 стануть лише одним з її етапів.

Чинна влада, свідомо знищуючи все українське в Україні, змушує нас повторити те, що було в Україні на початку 2000-х, коли після акції "Україна без Кучми" спротив режиму продовжився і закінчився у 2004-му Помаранчевою революцією. І нас не повинна лякати відсутність альтернативи, якою аж ніяк не може бути сьогоднішня бездіяльна опозиція. Ця альтернатива народиться в боротьбі, і до неї може увійти якась частина нинішніх опозиціонерів, якщо діятиме разом з народом і ставитиме в пріоритети інтереси України, а не своє власне прагнення мати депутатські крісла.

Ми не повинні припиняти боротьбу за українську мову тільки тому, що антиукраїнський закон вже підписаний, як і не повинні йти в культурне гетто, намагаючись зберегти мову за допомогою виключно просвітницьких заходів. Державна машина з часом переможе невеличку частину таких подвижників, а тому ми повинні замінити «водіїв» цієї машини. Тільки там ми можемо зберегти мову і Україну.

Боротьба тільки починається, і нам всім треба усвідомити й налаштуватися, що вона буде тривалою, і що вести її доведеться системно, витрачаючи на це чимало своїх зусиль та ресурсів.

Ведучи цю боротьбу, ми не повинні діяти рефлексивно, бо саме цього від нас очікує влада. Вона чекає від нас акцій протесту, які більше нагадують акції відчаю жменьки зірвиголів, бо не збирають достатньо людей, аби змести її. А саме налаштування цих людей проти влади її не лякає. Вона й не розраховує на їх голоси. Бо кількість людей, для яких статус української мови є одним з пріоритетних питань, складає лише трохи більше 12% населення. І вони не можуть суттєво вплинути на ситуацію своїми голосами на виборах. Проте, цих 12% більш, ніж достатньо, щоб організувати системний спротив владі по всій Україні й повсякденну тотальну роботу з людьми, до яких ми маємо йти не тільки й не стільки з мовною дискусією.

Кожен захисник мови має усвідомити, що Україна та українська ідентичність збережуться лише тоді, коли цю владу буде усунуто. А це означає, що захисники української мови мають йти в народ з гаслами, які стосуються не стільки мови, скільки із зрозумілими для всіх верств населення, незалежно від регіону, поясненнями недолугості цієї влади. Вони повинні робити будь-які кроки, які цю владу послаблюють і втручатися у всі сфери життя, в тому числі й такі, які не мають до мови жодного стосунку.

При цьому вкрай важливим є узгодженість, синхронність та системність дій усіх патріотичних сил в одному напрямку й одному руслі. Не має бути місця для проявів яскравої індивідуальності, якщо ці прояви не є частиною системної боротьби та не йдуть у синхроні з іншими діями. Всі ми маємо працювати разом – сплановано і професійно. Між нами мають бути розподілені обов'язки та сфери відповідальності, коли кожен робить те, що вміє найкраще, але робить це не сам по собі, а як частинка великого механізму спротиву, де застосовуються усі 198 описаних Джином Шарпом методів ненасильницького спротиву.

Ця боротьба має бути профінансована з кишень самих патріотів, яких в абсолютному вимірі цілком вистачає, аби спротив не знав нестачі в матеріальних ресурсах, якщо кожен з тих, хто називає себе українським патріотом, внесе до спільної скарбнички лише невеличку децицю.

Ведучи боротьбу проти влади як помсту за розкол країни, ми розглядаємо як співників усіх, хто також (з будь-якої причини) виступає проти неї і погоджується робити з нами спільні кроки. Це і політична опозиція, і суперники кандидатів від провладних партій на виборах, і ображені люди з середовища самої влади. Ми підемо на співпрацю з кожним з них, якщо вони не диктуватимуть нам якихось неприйнятних для нас умов. І не звертатимемо увагу на слова, що наступники можуть бути не кращими за цю владу. Ми і так знаємо, чого варті наші політики всіх кольорів. Однак, вони ніколи не стануть кращими, якщо ми не змусимо їх відповідати за свої вчинки. А під час боротьби ми маємо сформувати таку структуру і такі настрої в суспільстві, які б давали змогу в подальшому політично карати будь-яку владу, яка переходить межу у своєму цинізмі та самодурстві. Це – єдиний шлях убезпечитись від руйнівних кроків будь-яких можновладців у

майбутньому й зберегти Україну від розколу та зникнення.